

สามชาติในชาติเดียว

อายุเฉลี่ยของมนุษย์เป็นค่าทางสถิติของตัวเลขอายุของชาวโลก คำนวณจากหลายปัจจัย เช่น สถานที่เกิด สิ่งแวดล้อม เพศ อัตราการตาย โรคร้าย ฯลฯ

อายุเฉลี่ยของมนุษย์ยุคบรอนซ์และยุคเหล็กคือ 26 ปี มนุษย์โบราณต้องเผชิญภัยมากกว่า อาหารมาจากการล่าสัตว์และการเก็บของป่า จึงไม่แน่นอนว่าจะมีกินทุกมื้อ โรคร้ายและอันตรายรอบตัวทำให้ยากที่ใครสักคนจะอยู่รอดเท่าที่เห็นวันเกิดสี่สิบเล่ม

อายุ 30 มนุษย์โบราณเรียกว่า แก่ เรียกคนอายุ 40 ว่า ‘ท่านผู้เฒ่า’

อายุเฉลี่ยของมนุษย์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยผลจากพัฒนาการทางการแพทย์ อาหาร ฯลฯ ตัวเลขนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หลายเท่า จนถึง 70-80 ในปัจจุบัน

ตัวเลขอายุเฉลี่ยของคนไทย ณ วันนี่คือ หญิง 79 ชาย 71 เฉลี่ย 75

ญี่ปุ่นมีตัวเลขอายุเฉลี่ยสูงที่สุดในโลก หญิง 87 ชาย 80 ขณะที่บางประเทศในแอฟริกาผู้คนมีอายุเฉลี่ยไม่ถึง 50

แต่อายุเฉลี่ยของผู้คนประเทศที่ได้คะแนนต่ำที่สุดในโลกก็ยิ่งสูงกว่ามนุษย์โบราณมากนัก

ถ้าใช้ตัวเลขอายุเฉลี่ยของคนไทยเป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างคือ 75 ก็แปลว่าเรามีอายุเฉลี่ยสูงกว่ามนุษย์โบราณถึงราวสามเท่า

มองอีกมุมหนึ่งคือ เราแต่ละคนเกิดมาหนึ่งชาติจะได้อยู่ถึงสามชาติ!

ชื่อหนึ่งแถมสอง!

เป็นโปรโมชันชีวิตที่คุ้มสุดคุ้ม!

การสามารถอยู่สามชาติในชาติเดียว แปลว่าเรามีเวลามากกว่าคนสมัยก่อนสามเท่า

นับว่าเป็นชาวดีที่สุดในชีวิต เพราะเราเป็นมนุษย์สามชีวิต

ถ้าเรามองว่าเราได้ชีวิตมาเปล่า ๆ เพิ่มอีกสองชาติหรือสองชีวิตเรียบร้อยแล้ว เราก็ควรเร่งร่ำ ลดความกลัวที่จะล้มเหลว ทำการให้เต็มที่ไปเลย เพราะเรามีตั้งสามชีวิต

ตามหลักเราก็ควรสามารถทำอะไรให้โลกได้สามเท่า

ล้มแล้วก็ลุกขึ้นมาใหม่ เพราะต่อให้ชาตินี้เราทำไม่สำเร็จ เราก็ยังมีชีวิตอีกตั้งสองชาติรออยู่!

และไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ว่าทำไม่ได้ เพราะถึงผิดพลาดในชาติหนึ่ง ก็ยังมีโอกาสอีกตั้งสองชาติ

ทำผิดพลาดไปสองชาติ ก็ยังมีชาติที่สามารถอยู่!
ช่างโชคดียิ่งที่เกิดขึ้นในยุคนี!

ชาวโลกมักมีกติกากำหนดว่า เราต้องเรียนหนังสือเมื่ออายุเท่าไร ทำงานเมื่อไร แต่งงานเมื่อใด เกษียณเมื่อไร เมื่อถึงวันเกษียณเราก็หยุดทันที ราวกับมีสวิตช์ตั้งเวลาปิดไว้

กติกานี้บางครั้งทำให้เราใช้ชีวิตได้ไม่เต็มเวลาที่มี เช่น ช่วงเกษียณเมื่ออายุ 60-85 ปีก็ไม่ทำอะไรเลย กลายเป็นเวลาที่สูญเปล่า มีชีวิตก็เหมือนไม่มี หรือพูดได้ว่าจากสามชาติที่ได้รับมา ก็เสียไปหนึ่งชาติเปล่า ๆ เป็นชาติที่ ‘แก่เพราะกินข้าว เฒ่าเพราะอยู่นาน’ ไม่ได้สร้างประโยชน์อะไรเลย

มนุษย์โบราณไม่สามารถเกษียณ ทุกคนต้องทำมาหากิน ถ้าสัตว์ ปลูกข้าว ฯลฯ วันใดไม่ทำก็อด จึงใช้ชีวิตได้เต็มเวลาอย่างเป็นรูปธรรมจริง ๆ

สัตว์โลกทุกชนิดต้องทำมาหากินตลอดชีวิต ไม่มีเกษียณ หยุดหากินเมื่อไรก็หมดแรง หนีสัตว์อื่นไม่ทัน ตกเป็นอาหารของสัตว์อื่น

แต่มนุษย์ซึ่งมีสมองใหญ่กว่าสัตว์ จัดระบบระเบียบและสร้างค่านิยมว่า ชีวิตที่ดีคือชีวิตที่สบาย ๆ ไม่ต้องทำงานก็อยู่ได้ ปรชชานี้ทำให้เรา ‘เสียชาติเกิด’ อยู่เสมอ

บางคนเสียแค่ชาติเดียว บางคนเสียสอง บางคนเสียทั้งสามชาติ

บางคนเสียชาติเกิดเพราะความไม่รู้ บางคนเสียชาติเกิดทั้งที่รู้

ในมุมมองของจักรวาล ชีวิตเกิดมาโดยบังเอิญ อนุภาครวมตัวกันได้ จังหวะทำให้สิ่งหนึ่งเป็นสิ่งมีชีวิต อีกสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่ไร้ชีวิต และในบรรดาชีวิตแรกเริ่ม เกิดการวิวัฒนาการจนชีวิตหนึ่งกลายเป็นพืช

ชีวิตหนึ่งเป็นสัตว์ ไล่ไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดที่แยกชีวิตหนึ่งออกเป็นปลา หรือสุนัข ไก่ หมู และอีกชีวิตหนึ่งเป็นคน

บางทีการได้เกิดมาเป็นคนหนึ่งชาติก็ถือว่าโชคดีแล้ว เพราะ แทนที่เราจะเกิดมาเป็นต้นไม้ หรือก้อนหิน เราได้เกิดมาเป็นคน และมีใช้เพียงหนึ่งชาติ

เราได้มาถึงสามชาติพร้อมกัน

ชีวิตในร่างมนุษย์เป็นโอกาสพิเศษอย่างหนึ่ง เป็นประสบการณ์พิเศษที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทุกชนิดสามารถประสบสัมผัสได้ จึงน่าเสียดาย หากเราปล่อยให้ชีวิตทั้งชีวิตที่เรามีไหลผ่านไปโดยไม่ทำอะไร

และยิ่งน่าเสียดายทบทวีหากปล่อยให้หลุดไปถึงสามชาติ

เวลาสามชาติในโลกนี้จะว่ายาวก็ยาว จะว่าสั้นก็สั้น มันยาวพอให้เราทำเรื่องต่าง ๆ มากกว่าที่คิด หากเราจัดการมันเป็น แต่มันก็สั้นเกินกว่าให้ทำอะไรแม้แต่เรื่องเดียว หากเราไม่ลงมือทำ

เมื่อนั้นเราก็ทำเรื่องราวได้น้อยกว่ามนุษย์ดีกตาดำบรรพ์คนหนึ่ง ทั้งที่เราพร้อมกว่า

สัตว์หลากหลายชนิดมีชีวิตอยู่บนโลกแค่วันสองวัน แต่ก็สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้มากมาย

‘เวลามีค่า’ จึงอาจแปลว่า เราสามารถใช้เวลาทำชีวิตเราให้มีค่า ทำเรื่องมีค่า

เราไม่ปล่อยให้หน้าอกไหลทิ้ง เพราะเราไม่ยอมจ่ายค่าน้ำเกินใช้จริง

เวลาชีวิตก็เช่นกัน

ใช้หนึ่งนาทีให้ครบหนึ่งนาที

ใช้หนึ่งวันให้ครบหนึ่งวัน

ใช้หนึ่งชีวิตให้ครบหนึ่งชีวิต

อย่าให้ ‘เสียของ’ มีสองชาติก็ใช้สองชาติ มีสามชาติก็ใช้ทั้งสามชาติ ‘จัดเต็ม’ ไปเลยโดยไม่ต้องเกี่ยงตัวเลขอายุเรา

เพราะถึงเราจะอายุยืนกว่าคนโบราณสามเท่า แต่สามชีวิตนี้เป็น

แค่พริบตาเดียวในเวลาของโลก
แวบเดียวมันก็ผ่านพ้น

ตีพิมพ์ครั้งแรก All ปีที่ 13 ฉบับ 01 / พฤษภาคม 2561